

PKN A'dam schrikt van uitspraken

van onze redactie kerk

AMSTERDAM – De Protestantse Kerk Amsterdam neemt afstand van Martin Pocorni, hoofdspreker op de door haarzelf mede georganiseerde jongerenavond Youth Prayer Night.

Dat schrijft de kerk in een verklaring naar aanleiding van een verslag in het *Nederlands Dagblad*. Het kerkbestuur is „zeer geschrokken” van sommige uitlatingen van Pocorni. Hij zei onder andere: „Hoe mooi zou het zijn als alle moslims Jezus leren kennen, en al die moskeeën neergehaald worden!”

Deze uitspraken „passen in het geheel niet bij de missie van de PKN Amsterdam om Gods liefde in de stad gestalte te geven. Wij zijn al jaren betrokken bij projecten om de stad samen met moslims leefbaarder te maken. Met hen onderhouden wij een vruchtbare dialoog”, aldus kerkenraadsvoorzitter Redmer Kuiken.

Getuigen met verf onder de slippers

Week van Gebed in Amsterdam afgesloten met een Prayer Night - zeg maar, een jongerengebedsavond

In Amsterdam werd de Week van Gebed dit weekend afgesloten met een Jongerengebedsavond. Het thema van de avond: getuige zijn. „Jezus is gestorven voor ons allemaal. Dus doe niet egoïstisch, houd het evangelie niet voor jezelf.”

door Wilfred van de Poll

AMSTERDAM – Op de zoldervloer van het Protestants Centrum in Amsterdam ligt een groot vel papier. Ernaast staan slippers, de zolen druipend van de verf. Daar mogen bezoekers van de gebedsavond hun voeten in steken, om op het papier hun voetstappen achter te laten.

„Die voetstappen staan symbool voor het thema van deze gebedsweek”, opent Veronique Lindenburg, protestants predikant in Amsterdam-Noord, de avond. „We hebben het over getuige zijn van Jezus. En dat betekent: op weg gaan, stap voor stap.”

Het is de laatste avond van de jaarlijkse Week van Gebed, die over de hele wereld plaatsvindt en de bedoeling heeft christenen aan het begin van het nieuwe jaar te verenigen in gebed. Dit jaar is het thema 'Jij bent mijn getuige', verwijzend naar Lucas 24 vers 48.

Spreker Martin Pokorni, jeugdwerker van gemeente De Rots uit Amsterdam-Oost, gaat er uitgebreid op in. „Jezus is gestorven voor ons allemaal”, houdt hij het publiek van enkele tientallen mensen voor. „Je bent uitgekozen. Dus doe niet egoïstisch en houd het niet voor jezelf.”

Hij vervolgt: „Het is mooi als je elke zondag in de kerk zit, maar dat is nog maar het begin. Het is net als met een opleiding: hoe mooi je bij de bakker ook wappert met je diploma, je kunt er geen brood mee kopen. Je moet er iets mee gaan doen. Zo is het ook met het geloof: het betekent niets als je er niets mee doet. God wil dat we zijn boodschap uitdragen. Zijn liefde doorgeven. En niet alleen aan je goede vriend of lieve tante, maar juist aan die ene vrouw die achter een raam haar lichaam staat te verkopen. Of aan die jongen die zo vervelend is op school.”

Hoe doe je dat? Pokorni: „Door

Jeugdwerker Martin Pokorni spreekt op de jongerengebedsavond in Amsterdam: „Het is mooi als je elke zondag in de kerk zit, maar dat is nog maar het begin. Het is net als met een opleiding: hoe mooi je bij de bakker ook wappert met je diploma, je kunt er geen brood mee kopen.” | foto Christiaan Zielman

iedere dag te bidden dat je van God mag getuigen. Want dan zorgt Hij ervoor dat je komt bij mensen die openstaan voor jouw boodschap.”

Pokorni roept op tot vrijmoedigheid en lef. „We moeten weten wie we zijn. We zijn niet de eersten de besten. We zijn kinderen van God! Er is niets wat kan tippen aan de macht van onze Vader. Ziekte, armoede, depressie... De problemen zijn misschien groot, maar onze God is nog veel groter”, betoogt hij vurig.

„In de media worden alleen

maar problemen getoond, zoals met de moslims. Daar kunnen we over gaan klagen, maar we kunnen het ook bij God brengen. We moeten voor de moslims gaan bidden. Hoe mooi zou het zijn als ze allemaal Jezus leren kennen, en al die moskeeën neergehaald worden!” Dan doet hij nog een laatste appel: „Kijk om je heen. Zou je al die mensen de hel gunnen? Want daar ga je heen als je niet in Jezus gelooft!”

Ontspannen

Na de preek is er tijd voor gebed, in kleine groepjes. Sommigen

praten nog even door over het thema. „Wat ik moeilijk vind”, zegt een Afrikaanse vrouw van in de twintig, „is dat mensen vaak meteen zeggen: jij hebt jouw waarheid, en ik de mijne. Met moslims kan ik daarom veel beter praten dan met de ongelovige mensen op mijn werk. Moslims begrijpen mij beter – en ik hen.”

Een ander: „Ik probeer op een ontspannen manier om te gaan met getuigen. Ik ben wie ik ben, en dat laat ik zien. Ik hoef de ander niet koste wat het kost te overtuigen. Of de schijn op te

houden. Dat werkt toch niet; mensen prikken daar direct doorheen.”

Opa

Aan het eind van de dienst roept Lindenburg iedereen naar het vel papier met de voetstappen. Het is de bedoeling dat je op de voetstappen een gebed schrijft, zegt ze. „Ik bid voor eenheid in de kerken”, schrijft er een. Iemand anders: „Glory to Jesus!” Nog een ander: „Dat alle mensen God mogen prijzen.” Dan gaat iedereen in een kring staan, ze houden elkaars handen vast en ont-

vangen de zegenbede. Als iedereen het papier heeft verlaten en een slotlied zingt, komt een tiener bij het vel staan. Na de preek had hij zich verontwaardigd in een andere hoek van de zolder geïnstalleerd – „zo kun je toch niet over moslims praten! Als een imam zulke dingen over christenen zou zeggen, zou er een rel van jewelste uitbreken!” – maar nu pakt de tiener een potlood en buigt zich, steels om zich heen kijkend, over het papier. „Dat opa het goed maakt in de hemel”, schrijft hij op het vel.

Opvallend aan de avond is de etnische mix. Minder dan de helft van de bezoekers is blank. „Het mooie van de gebedsweek vind ik de enorme verscheidenheid”, beaamt Lindenburg, die de avond heeft georganiseerd. „Vanuit allerlei kerkelijke en culturele achtergronden komen we samen om te bidden. Vanavond is een goed voorbeeld; zo was de spreker duidelijk evangelisch. We zijn het waarschijnlijk niet allemaal met hem eens, maar in ons gebed zijn we één. Dat op zich is al een getuigenis voor de buitenwereld.”

Buitenwereld

Die 'buitenwereld' is er vanavond niet bij; hoe kunnen zij dit getuigenis dan zien? De vraag lijkt Lindenburg te verrassen. „Nu ja... Ze zien het niet direct, natuurlijk”, zegt ze. „Maar bezoekers praten er misschien met hun vrienden over en dan is het toch een mooi getuigenis.”

Veel bezoekers zijn er ondertussen niet: hooguit dertig. Om extra jongeren te trekken, was de avond in het Engels aangekondigd: *Youth Prayer Night*. Het heeft niet echt geholpen. „Ja, de opkomst valt tegen”, knikt Lindenburg. „Dat was vorig jaar ook al zo. Als je de organisatoren, de jongerenwerkers, de muzikanten en de vrijwilligers van het Protestants Centrum niet meetrekt, vrees ik dat er misschien maar zo'n vier jongeren vanuit de Protestantse Kerk op de avond zijn afgekomen”, constateert ze. Waar ligt die lage opkomst aan?

„De week van gebed valt wat ongelukkig, zo pal na Kerst. Na al die drukte in december staat het hoofd van veel mensen er niet naar”, zoekt Lindenburg naar een verklaring. „Bovendien: kerkelijke activiteiten draaien op vrijwilligers. Die zijn er te weinig en degenen die er zijn, hebben na al het georganiseer rond Kerst niet veel puf meer om ook dit nog te organiseren.”

Maar dat zijn bijkomende problemen, erkent ze. De hoofdoorzaak is eenvoudiger – en ook veel pijnlijker. „Er zijn maar heel weinig jongeren in de Protestantse Kerk van Amsterdam overgebleven. Dat is gewoon een feit”, verzucht ze.